

Overweging van de 7e zondag na Pasen, 21 mei 2023, door Mirjam Verstraelen
Lezingen uit Hand. 1, 12-14 en Joh. 17, 1-11a

Welkom allemaal,
u die thuis meekijkt en u die hier in de Franciscus Xaveriuskerk aanwezig bent.
Fijn dat u er bent.

Deze zondag tussen Hemelvaart en Pinksteren ademt een bijzondere sfeer. Jezus is in het bijzijn van zijn leerlingen opgestegen naar de hemel. Hij wees zijn leerlingen erop dat hij binnenkort weer onder hen zou zijn en wel op een nieuwe manier: door de heilige Geest, die levend maakt. Ook wij zijn in afwachting van die Geest. In de lezingen van vandaag horen we twee getuigenissen over biddend blijven geloven ondanks angst, radeloosheid, lijden en dood. Een combinatie die lang niet altijd vanzelfsprekend is. Laten we eens kijken wat dat betekent voor ons.

Gebed om ontferming

Heer,
wanneer verdriet en zorgen ons
teveel doen twijfelen aan uw nabijheid,
vergeef ons dan, alstublieft.
Leg dan een arm om onze schouder.

Soms zijn we te gemakzuchtig.
We denken dan niet aan U.
En als we aan U denken en bidden,
bidden we vaak alleen voor onszelf
en voor diegenen die ons dierbaar zijn.
De anderen blijven buiten beeld.
Maak dat we ons blijven bekommeren om anderen.
Heer, ontferm U over ons.

Kyrie

Gebed

Breng ons samen, Heer,
opdat wij verbonden blijven met elkaar
In woord en gebed,
en door onze eigen woorden om te zetten in daden.
Wilt U ons daarbij helpen?
AMEN

Overweging van de 7e zondag na Pasen, 21 mei 2023, door Mirjam Verstraelen Lezingen uit Hand. 1, 12-14 en Joh. 17, 1-11a

Vandaag is het *wereldcommunicatiedag*. Communiceren komt van het Latijnse woord 'communis', wat 'gemeenschappelijk' betekent.

Wij, mensen, onderscheiden ons van dieren, doordat we geen instinct maar verstand hebben en met woorden kunnen uitdrukken wat we voelen, denken en vinden. Ook dieren communiceren natuurlijk met elkaar en met de mens op bijzondere wijze. Wij, mensen, verstaan onder goede communicatie: luisteren naar elkaar en verbonden blijven door middel van woorden.

Hoe teleurstellend is het dat afgelopen week het landbouwakkoord weer of nog niet tot stand gekomen is? Toch hebben het kabinet en landbouworganisaties uren overlegd en geluisterd naar elkaars standpunten. Waar vinden ze de gemeenschappelijkheid? Hoe komen ze tot een oplossing waarbij iedereen aangesloten blijft en tevreden kan zijn? We wachten als samenleving, in spanning, af op wát er komt en wanneer. Gespannen, omdat stikstofbeleid, een bouwstop, de zorgen om het klimaat, de zorgen om het voortbestaan van boeren niets gemeenschappelijks lijken te hebben. Laten we hopen dat de saamhorigheid overwint.

Ook voor de apostelen en familie van Jezus is het een tijd van afwachten.

Meermaals heeft Jezus - na het laatste avondmaal - aan zijn leerlingen gezegd en geprobeerd te duiden dat Hij dood zal gaan en naar de Vader zal gaan, maar dat ze Hem terug zullen zien en met Hem verbonden zullen blijven. Uiteindelijk begrijpen ze de boodschap dat hij de Messias is en door God gezonden is.

In de eerste lezing hoorden we hoe de leerlingen en familie van Jezus volharden in gebed, zo vurig verlangen zij naar Jezus' terugkeer in de vorm van de heilige Geest. Ze geloven erin; maar ik kan me ook voorstellen dat er toch twijfel zal zijn geweest bij enkelen: Komt Hij echt terug? Want Jezus heeft gezegd: *"De Helper, de heilige Geest die de Vader in mijn Naam zal zenden, Hij zal u alles leren en in herinnering brengen wat Ik u heb gezegd."* Door samen te bidden blijven zij verbonden met Jezus, hoopvol en volhardend: Samen zijn, samen bidden geeft hun kracht.

Ook Jezus bleef in gebed op het laatste moeilijke moment, vlak vóór zijn dood. In de evangeliëlezing van Johannes bidt Jezus voor zichzelf, voor zijn leerlingen en later ook voor alle gelovigen. (Ik vond het woord 'heerlijkheid' altijd abstract en onwerkelijk; door Jezus' woorden nog eens goed te lezen kwam ik erachter dat dit zoiets is als 'de grootheid eren van God en Jezus': beiden zijn met elkaar verbonden en één in grootheid: Jezus legt door het offer van zijn leven 'allen die God Hem gegeven heeft' in handen van Zijn Vader. Zo eert Jezus de Vader. Het is nu aan de Vader om Jezus te eren, doordat Hij allen die Jezus achter moet laten in de wereld bewaart voor Jezus en het eeuwige leven. Zo laat Jezus ons niet alleen in de wereld. Hij heeft allen aan God toevertrouwd om één met Hem te blijven. Gods liefde is groter dan lijden en dood, angst of wanhoop.

Hoe kunnen we verbondenheid voelen en waarmaken? Allereerst door te beseffen dat we als mens niet alleen zijn. We maken allemaal op de een of andere manier deel uit van een gemeenschap, of die nu klein of groot is.

In ons werk en privéleven zijn we verbonden met anderen: met collega's, familie, burens, stadsgenoten, landgenoten, en ver over die grens heen ... met alle mensen in de wereld. Door aandacht voor elkaar te hebben leven we niet voor onszelf alleen. Dat vraagt wel om een actieve houding van ons: soms moeten we over een drempel heen om echt contact te maken.

ook hier bij de Franciscus Xaverius vormen we een gemeenschap en we kunnen ons verbonden weten door te luisteren naar het Woord van de Heer, en over spirituele en andere ervaringen te praten met elkaar. Maar ook samen bidden geeft kracht en verbondenheid, merk ik. Bidden geeft bemoediging, troost en hoop.

Een dominicaan schreef:

“Al biddend worden we ons bewust van het lijden van mensen, van onze wereld.

Ingekeerd in onszelf gaan ons de ogen open.

De droom van God, dat alles goed is, wordt voor ons een nieuwe opdracht.

Bidden sluit ons niet af van de werkelijkheid, maar maakt ons juist ontvankelijk ervoor.

In Gods gezelschap mogen we ons goed voelen.

Hij is er voor ons en wij zijn er voor elkaar.

In Zijn gezelschap krijgt ons leven echt waarde en telkens zicht op toekomst.”

Mogen we zo getuigen van Gods liefde en verbonden blijven in woord en gebed.

AMEN

<https://cvandaag.nl/69051-wanneer-we-werken-werken-we-wanneer-we-bidden-werkt-god>